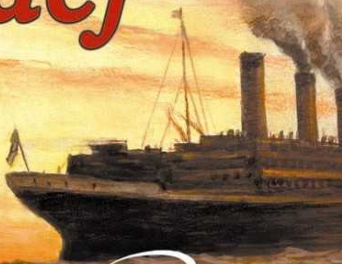

Rubínová orchidej

*B
Faronetka*

**CAROLYNE
SWANN**

*Rubínová
orchidej*

PRAHA 2010

Přeložila:

LINDA HAYEK

Carolyne Swann: Rubínová orchidej

Vydání první

Copyright © 2010 Carolyne Swann

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2010 jako svou 1531. publikaci

Český překlad © 2010 Linda Hayek

Odpovědná redaktorka Jana Kohutová

Korektorka Zdeňka Grigarová

Přebal a vazba © 2010 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2010 Oldřich Liška

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-308-3

BARONET

Praha 2010

CAROLYNE SWANN

*Rubínová
orchidej*

Kapitola první

Mladá žena seděla v titěrném křesílku potaženém zlato-modře pruhovaným saténem, nervózně pohupovala špičkou stěvíčku a bloumala očima po obchodě. Stejně jako pokaždé když do něj vstoupila, nabyla pocitu, že se ocitla v bonboniére. Pokud její co nejdříve neopustí, bude mít pleť lepkavou jako fondánová cukrátka ve stříbrné misce na pultě. Musí ale čekat na matku, jež už nakoupila dva lokty pravých bruselských krajek, tři tucty říčních perliček a několik přaden pestrobarevného hedvábí. Teď se nedokázala rozhodnout mezi dvěma vzory titěrné taštičky, která se stala módní díky současné milence francouzského panovníka markýze de Pompadour.

Držíc v každé ruce jednu, prohlížela si je s hlavou lehce nakloněnou k pravému rameni a s přimhouřenýma očima. Isabelle se, stejně jako bratrovi a otci, její váhavé gesto líbilo a stejně jako oni si dělala z matčiny nerozhodnosti legraci. Teď by ale ráda z obchodu vytapetovaného stříbrným damaškem a s regály a pultíky přeplněnými paličkovanými krajkami, hedvábnými stuhami, lehounkými mantilami a lesklými třásněmi

odešla. Kromě pocitu, že se vlivem prostředí co nevidět změní v přeslazený bonbon, ji tentokrát poháněla ještě jedna obava.

Na druhém konci náměstí pod arkádou, přímo proti krajkářství, stáli v družném hovoru dva muži. Oba patřili k námořním důstojníkům Jeho Veličenstva anglického krále Jiřího II., oba byli mladí, urostlí a světlovlasí. Ale jen jednomu z nich slušela uniforma víc, jeho vlasy byly zlatější a úsměv zářivější, a hlavně – při jejich posledním setkání upíral blankytně modré oči plné citu jen na Isabelle. Možná by se mohla podobného pohledu dočkat i dnes, pokud se matka pro koupi taštičky rozhodne dřív, než se mladíci odeberou jinam. Proto vstala, rozhodnuta nepromarnit už ani chvilku.

„Tato,“ ukázala prstem na taštičku z bruselské krajky, podšité kouřově zbarvenou látkou.

„Máš pravdu, také se mi líbí víc,“ přikývla matka. „I ty by sis měla nějakou vybrat,“ navrhla a rukavičkář, který stál s uctivým úsměvem ve tváři poblíž, vyčítal příležitost dalšího prodeje a uklonil se dívčíným směrem.

Bell vrhla ničující pohled na drobnůstku, do níž by se stěží vešla pudřenka s labutěnkou a batistový kapesníček. Před pompadourkou, jak se titěrné věcičky pohupující se na zápěstí každé dámy říkalo, dávala přednost sedlovému vaku. Stejně jako se raději než do šatů s kanýry a volánky oblékala do jezdeckých kostýmů. Věděla ale, že jako dcera bohatého plantážníka, tudíž příslušnice nejvyšší společenské vrstvy na ostrově, se musí občas ukázat i v róbě, jejíž je taštička nutnou součástí. Navíc si uvědomila, že čím dříve si vybere, tím rychleji se ocitne venku.

„Vezmu si tu druhou,“ vzala na milost taštičku z bílého saténu pošíitého mléčně zbarvenými perličkami.

Zatímco přikyvovala na matčinu chválu, jak moudře se rozhodla, koutkem oka se snažila zjistit, zda angličtí důstojníci jsou pořád ještě na stejném místě. Chodník pod arkádou však byl prázdný.

„Nelíbí se ti?“ vyložila si matka dceřin smutný výraz po svém. „Pan Pouquet má jistě další.“

„Ne, ne, tahle je moc hezká,“ bránila se dívka a zdviženou paží zadržela majitele obchodu, který se chystal poslat příručního do skladu a zavalit již tak titěrný prostor dalším zbožím. Odevzdaně sledovala, jak rukavičkář osobně balí taštičky do hedvábného papíru, a bylo jí líto, že mladý Angličan již z náměstí odešel. Cožpak si nevšiml erbu na dvířkách kolesky? Mohl se přece dovtípit, že někdo z rodiny de Frazé se nachází poblíž. A že to musí být ona nebo její matka, protože otec by neměl důvod vcházet do obchodu s krajkami. Možná Angličanovým úsměvům špatně rozuměla, přikládala jim větší význam, než ve skutečnosti znamenaly. Znovu si připomněla okolnosti, za nichž se seznámili.

Stalo se tak před dvěma měsíci, začátkem února, tři týdny předtím, než její bratr Bastien odplul do Evropy. Zdejší prefekt, přesněji řečeno jeho choť hraběnka de Livet, pořádal ve svém sídle ples, jako ostatně rok co rok v předvečer králových narozenin. Pozván byl každý, kdo v saintpierrské společnosti něco znamenal.

Týdny předtím slavili hody všichni obchodníci, kteří měli cokoli společného s módou.

Švec nutil pracovat své tovaryše dlouho do noci, aby obul nožky všech místních dam. V butiku se střížným zbožím, který byl již od nového roku zaplněn nádhernými látkami dovezenými přímo z francouzských manufaktur, se začaly vyprazdňovat regály. Štučky saténu, damašku, taftu, sametu, hedvábí a etamínu našly své

místo v módním salonu madame Suretteové, kde z nich pilné ruce jejích švadlenek vytvářely nadýchané kreace. Pan Pouquet nestačil objednávat krabice, do nichž balil rukavičky, mantily, péřová boa či vějíře všech barev a odstínů. Na své si přišli i kloboučník a zlatník. I jejich pokladny se plnily.

Jediní, kdo se připravovali na plesové radovánky se skřípěním zubů, byli manželé a otcové pozvaných krasavic. Jejich portmonky totiž po zaplacení účtů viditelně splaskly. Co však byly horentní sumy za nákladné róby v porovnání s rozzářenýma očima jejich nejdražších.

Měšec vikomta de Frazé si rozhodně na úbytek stěžovat nemohl, neboť manželka ani dcera rozmařilostí netrpěly. Bell se dokonce zabývala myšlenkou podobnou kratochvíli letos ignorovat, protože loňská slavnost byla podle jejího mínění „velká nuda“.

„Připadám si jako dobytče na trhu,“ svěřila se tehdy matce. Dodatečně se otrásla při vzpomínce, jak ji matinky svobodných synáčků oceňovaly znaleckými pohledy a tlumeným šepotem, když kráčela v doprovodu rodičů a bratra středem sálu pozdravit se s prefektem a jeho chotí.

Letos očekávala podobný průběh plesu – a byla mile překvapená jeho odlišností. Ne že by mladí plantážníci sršeli šarmem nebo důvtipem, či že by si potenciální tchyně počínaly shovívavěji. Jejich chování mělo standardní a neměnný průběh, stejně jako seznam tanců zanesených v tanečním pořádku. Obrat nastal v okamžiku, kdy Bastien dovedl do jejich lóže dva mladíky v červenobílých důstojnických uniformách, aby je představil rodičům. Ukázalo se, že Bernard de Frazé oba poručíky znal, už jej s nimi svedly dohromady okolnosti, jak poznamenal.

Stejně jako Martinik, který několik desetiletí ovládala francouzská koruna, ani nedaleký ostrov Barbados už nepatřil jeho původním obyvatelům – indiánům kmene Aravaků. Jejich území nejdříve ovládli Španělé, aby se jej zhruba po sto letech vzdali ve prospěch Anglie.

Ta si zde – ostatně jako ve všech dobytých územích – počínala velmi pánovitě a netajila se tím, že by neměla nic proti ovládnutí celého Karibiku. Důvod je přece nasnadě a každý, kdo jen trochu přemýšlí, ho musí pochopit: je nejsilnější zemí světa a má nejmocnější loďstvo.

Vláda Ludvíka XV. byla jiného názoru, ale prozatím moudře usoudila, že než další konflikt, kterých obě země zažily požehnaně, je lepší zatím vycházet s mocným sousedem v dobrém. Tvářila se tedy, že nemá nic proti tomu, aby v saintpierrském přístavu kotvila anglická brigantina, jejíž posádka byla údajně připravená odtud kdykoli vyplout a potlačit vzpouru domorodých Karibů na nedalekém Svatém Kryštofovi.

Oba mladí Angličané, kteří na lodi sloužili, obdrželi – spolu s několika dalšími důstojníky – od hraběte de Livet pozvánku. Místní muži se na tento nápad netvářili příliš nadšeně. Vojenské, zejména cizí, uniformy přitahovaly pohled něžného pohlaví a způsobily mezi dámmi bez ohledu na věk nevídaný rozruch.

Jen Bell by si jich sotva všimla. Právě dotančila galop a odcházela z parketu v doprovodu svého tanečnicka, milého, ale nesmírně nudného majitele advokátní kanceláře. Ještě jí ani nestačil poděkovat za čest, kterou mu svým tancem prokázala, když se za jeho zády zablesklo zlato na epoletách červených kabátců.

Majitele prvního z nich představil Bastien jako poručíka Colina Harewooda. Jméno druhého mladíka už

Bell nevnímala. Teprve dodatečně se od bratra dozvěděla, že se jedná o jistého Herberta Pickeringa, jehož matka je pokrevně spřízněná s vévodkyní z Chichesteru. Jméno, které bylo možná v Anglii synonymem důležitosti, jí stejně nic neřeklo. Zato si až do nejmenších detailů zapamatovala sytý hlas, modré oči a oslnivý úsměv jeho druha.

Jako omámená se jím nechala vyzvat k tanci, aniž se podívala do tanečního pořádku pohupujícího se jí na zápěstí. V tom okamžiku jí bylo lhostejné, jestli už tanec zadala jinému muži. Záleželo jí na jediném: být co nejdéle ve společnosti mladého důstojníka.

Nedočkavě odpočítávala takty, kdy předepsané figury vyžadovaly, aby se tanečníci navzájem vzdálili. Poprvé, když přijala nabízenou ruku kavalíra vlevo, aby se s ním zatočila, se ohlédla přes rameno. Poručík Harwood se zrovna prsty chopil zápěstí dámy po své pravé ruce, nicméně jeho pohled sledoval Isabelle. Umínila si, že při příští výměně se na něj už nepodívá, ale neodolala. Jejich oči se opět setkaly.

„Jste nejkrásnější dáma na parketu,“ zašeptal jí, jen co je hudba opět svedla dohromady.

Tuto lichotku dnes neslyšela poprvé. Když ji pronesl mladý plantážník, s nímž tančila předminulý tanec, nemínila ji vzít na vědomí, jen lehce nadzvedla obočí. Nyní však cítila, jak ji zaplavuje vlna štěstí – bohužel doprovázená silným začervenáním. Vědomí, že jí zrádná červeň polévá obličej a šíří se po ramenou a dekoltu, způsobilo ještě větší rozpaky.

Další tanec byl menuet, při němž měla za partnera obtlouklého pana Beauvallonu, lékaře, který jezdíval na Estrellu, když někdo z místních onemocněl. Mechanicky odpovídala na jeho zdvořilé otázky a stejně si počínala u ostatních tanečníků.

„Co je s tebou, Bell? Jsi v pořádku?“ zeptal se jí bratr, když přišla v tanci řada na něj. „Neříkej mi, že jsi unavená.“

„Je tady příliš velké horko,“ zalhala s očima upřenýma na jeho rameno. Obávala se, že kdyby mu pohlédla do obličeje, Bastien z nich vyčte všechn zmatek a nervozitu, které se šířily jejím tělem jako zhoubná nemoc.

Kupodivu souhlasil. „Máš pravdu,“ přikývl. „Pojďme se ochladit na terasu. Čerstvý vzduch ti udělá dobře.“

Ochotně přikývla, neboť sama sebe nepoznávala, něco podobného se jí dosud nestalo. Ano, potřebuje se vzpamatovat. Že toto přání nebude vyslyšeno, pochopila, když koutkem oka zahlédla červený kabátec a vzápětí se vedle nich objevil mladý Angličan. Nic netušící Bastien ho kývnutím ruky vyzval, aby se k nim připojil.

Mladý muž nejprve zastavil číšníka vcházejícího do sálu a požádal ho, aby mu dal z tácu orosenou sklenici grenadiny. S mírnou úklonou ji podal Bell a obrátil se k jejímu bratrovi.

„Včera vplula do přístavu Jižní hvězda. Dozvěděl jsem se, že je vaše. Dovolte, abych vám vzdal hold. Je to nádherné plavidlo.“

„Děkuji, vyřídím to otci, patří jemu. Opravovali ji v docích, než se vydáme na cestu do Evropy.“

„Jste jejím kapitánem?“

„Ne, pouhým prvním důstojníkem,“ přiznal Bastien. „Ale na lodích se plavím od jinošských let. Můj život je spjatý s mořem. Nedovedu si představit, že bych žil jinak.“

„Jste šťastný člověk, když jste si mohl způsob života zvolit.“

„Vy jste se nechtěl stát důstojníkem?“

Angličan se na okamžik zarazil, ale pak odpověděl s úsměvem:

„Neznám ve své společenské vrstvě chlapce, který by nechtěl bojovat za britské impérium a dobýt si uznání, čest a slávu.“

Vtom se ze sálu opět ozvala hudba, tentokrát to byla polonéza. Bellin bratr se při prvních taktách vzdálil s omluvou, že tento tanec si zadal u slečny de Livet, prefektovy neteře, a rozhodně si nemůže dovolit, aby přišel pozdě.

Colin Harewood se otočil k Bell, která stála celou dobu tiše vedle a upíjela grenadinu. Vzal jí z ruky nedopitou sklenku, postavil ji na balustrádu a nabídl Bell rámě. Jako by se to samo sebou rozumělo, rovněž se s ní vydal do sálu, kde se připojili k řadě ostatních tanečnických párů.

Tentokrát se nemusela obávat, že ji budou jeho pohledy rozrušovat. Hovořil o krásách ostrova, zmínil plavbu z Barbadosu, a když se jejich oči setkaly, bylo to jen proto, aby se ujistil, že společně vytvářejí dokonalou předepsanou figuru.

Byla mu za to vděčná, ale zároveň pociťovala mírný smutek nad tím, že už jí nevěnuje tolik pozornosti jako při gavotě. Její taneční pořádek byl zaplněný na všechny tance, a proto se musela věnovat i jiným mužům. Jak si stačila všimnout, Herbert Pickering prakticky nepustil parket, avšak poručík Harewood s jinými dámmi netančil. Většinou postával pod balustrádou, ramenem opřený o sloup, a pozoroval tanečnický. Isabelle si v duchu musela připustit, že největší pozornost věnuje jí. Ať se ocitla v kterékoli části sálu, nespustil ji ze zřetele, a kdykoli se jejich oči setkaly, objevil se na jeho tváři hřejivý úsměv. Vůbec jí nevadilo, že je v kole neustále s někým jiným a ne s ním, naopak. Nemusela se

tolik červenat, a když je dělila dostatečná vzdálenost, cítila se mnohem klidnější.

Sledována Angličanovým pohledem by tak vydržela tančit až do rána, ale stejně jako všechno krásné, i tento ples velice rychle utekl. Hudba dohrála a hosté se začali loučit. Ještě jednou přišli poděkovat za projevenou přízeň všichni muži, jimž Bell nebo její matka věnovaly tanec, zastavili se zde i ostatní – většinou plantážníci, vikomtovi známí, jen po dvou Angličanech jako by se slehla zem. V doprovodu rodičů a bratra opouštěla prefektův palác se smutkem v duši. Ve dvoraně sice zahlédla několik červenobílých uniforem, ale ani jedna z nich nepatřila poručíkům Harewoodovi či Pickeringovi.

Právě se chystala nasednout do kočáru, když se objevili. Ještě že plameny loučí, jež drželi v rukou prefektovi lokajové, vydávaly tak slabý svit, jinak by oba důstojníci spatřili, jak jí zrudl celý obličej jako pivoňka. Sklopila oči, když se s ní Colin Harewood loučil a děkoval jí za chvíle, jež mu věnovala. V hlavě jí hučelo jako v úle a v hrudi znělo splašené staccato, ale přesto zaslechla otcův hlas, jak zve oba Angličany na návštěvu Estrelly. Srdce se jí rozbušilo ještě rychleji, když se oba mladíci nadšeně dušovali, že je pro ně vikomtovo pozvání velkou ctí a co nejdříve je využijí.

S každým dalším dnem čekala, že se na stolku v hale, kam matka pokládala písemné zprávy či pozvánky od sousedů, objeví dopis ohlašující návštěvu mladíků. Jenomže jak dny plynuly, nic se nedělo. Buď otcovo pozvání nebylo ani pro jednoho tak velká čest, jak tvrdili, anebo se něco přihodilo. Mohla by se zeptat, ale styděla se tím spíš, že o mladých Angličanech již doma nepadlo ani slovo. Zнала Bastiena

dost dobře na to, aby věděla, že pokud by se začala na oba důstojníky vyptávat, hned by si ji dobíral. Doufala, že alespoň jednoho z nich – konkrétně Colina Harewooda – možná zahlédne v přístavu, až pojeде doprovodit bratra na Jižní hvězdu před jeho odplutím do Evropy.

Toho rána skutečně několik Angličanů zahlédla, ani jeden však nebyl ten, koho by si přála vidět. Jak si měla vysvětlit všechny ty dlouhé pohledy a něžné úsměvy, když teď je po jejich původci veta?

Zasmušile vystoupila po lávce na palubu, aby si prohlédla brigantinu, která se měla stát na několik měsíců Bastienovým domovem. Nakonec už to nevydržela a s pohledem upřeným na molo se zeptala:

„Všimla jsem si, že tady v přístavu není ani jediný Brit. Stalo se něco?“

„Kdo by se o ně zajímal? Možná jsou zaneprázdněni dobýváním dalších území pro větší slávu impéria,“ pokrčil Bastien rameny. „Ostatně tamhle jich máš hned několik,“ ukázal na vzdalující se skupinu důstojníků v červenobílých uniformách.

Rychle otočila hlavu. Nemohla si je dlouho prohlížet, ale byla si jistá, že poručík Harewood ani jeho přítel mezi nimi nejsou.

Na lodi nastal ruch. Zaskřípalo táhlo rumpálu, z podpalubí se vyrojilo několik námořníků a zdálo se, že na jednu mají všichni naspěch.

Pak pobídl manželku i dceru vikomt de Frazé, který až dosud rozprávěl s prvním důstojníkem. „Je čas, abyste se rozloučily.“

Bell vhrkly slzy do očí. Sama nevěděla, nakolik je má na svědomí proradný poručík Harewood, který zmizel neznámo kam, a nakolik Bastien, jehož opět, pokud se nestane nic nepředvídaného, spatří nejdříve za šest

měsíců. Rychle si je setřela, ale když společně s rodiči stála na molu a sledovala plavidlo vzdalující se k obzoru, viděla jen rozmazanou skvrnu.

„Jestli už si nechceš vybrat nic dalšího, měly bychom jít,“ vytrhla Bell ze vzpomínek matka a dotkla se jejího ramene. „Ať jsme doma dřív, než bude slunce příliš vysoko.“

Dívka povzdechla. Měly opustit obchod mnohem dřív a nezdržovat se vybíráním pompadourek, které jsou stejně k ničemu. Nevejde se do nich ani ztracená podkova jako do sedlového vaku, ani pár pomerančů zahánějících na cestě žízeň, navíc při chůzi jen překáží. Kdyby odešly dřív, mohly se potkat s oběma důstojníky. Teď už je asi pozdě, ale Bell přesto přikývla. Matka má pravdu. Cesta zpátky na plantáž netrvá dlouho, ale palčivé paprsky poledního slunce dokázaly najít sebemenší nechráněný kousek pokožky a udělat tak z každé chvílky doslova utrpení. I když už nemělo smysl pospíchat, netrpělivě podupávala střevíčkem, zatímco majitel obchodu balil zakoupené zboží do hedvábného papíru.

Poté pan Pouquet, následován příručím, doprovodil vzácné zákaznice až na ulici k čekající kolesce, před níž se sem a tam procházela Mende, černá otrokyně, která většinou dámy doprovázela, když se vydaly po nákupech či na návštěvu. Bell převzala od chlapce několik drobných balíčků a větší přikázala uložit pod sedadlo. Snažila se zadržet povzdech zklamání deroucí se jí z hrudi.

Náměstí totiž bylo prázdné. Naproti pod arkádou patrového domu, kde ještě před chvílí stáli v družném rozhovoru dva mladí důstojníci, ležela do klubíčka stočená mourovatá kočka, zřejmě rozhodnutá schovat

se zde před nadcházejícím poledním žářem. Po mladém muži, kterého Bell viděla naposledy na plese a dnes ho znovu zahlédla z okna krajkářství, jako by se slehla zem.

Jak plynuly dny a z nich se stávaly týdny, vzpomínky na britského důstojníka se v její mysli objevovaly stále méně. Opět se stávala tou praktickou, reálně uvažující dívkou, kterou jen tak něco nevyvede z míry. Zřejmě jsem jeho chování na plese přikládala větší význam, než jsem měla, usoudila nakonec. Přesto teď nedokázala zakrýt zklamání nad tím, že Colinu Harewoodovi nestála ani za to, aby ji přišel pozdravit. Inu, sejde z očí, sejde z mysli, rozumovala v duchu, ale přesto se nenápadně rozhlédla, zatímco kočí pomáhal její matce nastoupit.

„Vyhlížíte snad někoho, slečno?“ zeptala se Mende polohlasně.

„Není koho,“ odpověděla Bell rovněž potichu.

„Myslela jsem, že byste měla vědět...“

„Tak příště nemysli a raději nastup,“ odsekla dívka o poznání hlasitěji, než měla v úmyslu, položila nohu na stupátko, vyhoupla se do kolesky a zprudka dosedla proti matce. Měkké čalounění ztlumilo dopad štíhlého těla, nicméně nařasený lem sukňě se zvedl a odhalil dívčiny štíhlé nohy až ke kolenům. Právě ve chvíli, kdy se Bell sklonila, aby vše napravila, se ozval nad její hlavou mužský hlas s nezaměnitelným anglickým přízvukem:

„Madame de Frazé! Dovolte nám, abychom pozdravili vás i vaši půvabnou dceru.“

Bell na okamžik strnula, pak ale bleskurychle shrnula látku šatů až ke kotníkům a zvedla oči.

Opravdu byl mladý Angličan ještě hezčí než minule? Možná to způsobily jeho vlasy, které se zdály světlejší,

a usmívající se oči v opáleném obličejí zářily modřeji, než jak si je pamatovala.

„Pane poručíku,“ usmála se vikomtka a natáhla k mladému muži ruku v rukavičce, „rády vás vidíme.“

Colin Harewood lehce uchopil její prsty do svých a dotkl se jich rty. Totéž učinil i druhý mladík, jehož jméno si Bell stále nebyla schopná vybavit. Příliš ji ale toto zjištění netrápilo. Přes veškeré rozumování ji přítomnost mladého Brita tak vyvedla z míry, že by si teď nedokázala vzpomenout na mnohem důležitější věci. Podstatné bylo, že pan Harewood je tady, stojí před vozem a usmívá se na ni. Kývnutím hlavy opětovala jeho úklonu a hlavou jí bleskla otázka, zda a kolik toho zahlédl z jejího překotného a rozhodně nikoli půvabného nastupování.

„Ne víc než my vás, madame. Nebýt poručíka Pickeringa,“ kývl na přítele, „který se otočil a zahlédl, jak přicházíte ke kočáru, vrátili bychom se zpátky do přístavu a přišli o potěšení se s vámi setkat hned druhý den po našem návratu.“

Mende, která nespustila z Angličanů oči, vylétlo obočí téměř až k okraji turbanu a z pootevřených rtů jí vyšel vzdech.

Zdálo se, že si toho nikdo nevšiml, protože se opět ujal slova poručík Pickering:

„Pokládáme za svou povinnost omluvit se.“

„Omluvit...?“ nechápala vikomtka.

„Když jsme měli tu čest seznámit se s vámi na plese u prefekta, váš manžel byl tak laskav a pozval nás na Estrellu. Bohužel, jak už zde padlo, nemohli jsme jeho pozvání využít.“

„Navštívili jste svou vlast?“ zajímala se vikomtka.

„Bohužel, madame,“ zavrtěl hlavou Harewood. „I když nás jako pravé Brity zde v tropech občas pře-

padne stesk po sytě zelené trávě a vlahém dešti naší domoviny.“

„Lod', na které sloužíme, dostala rozkaz vyplout na Svatého Kryštofa. Odtud jsme se vydali na Montserrat a tam jsme...“

Poručík Harewood přerušil svého druha:

„Nač dámy unavovat zeměpisnými detaily, které nejsou důležité?“

„Ovšem,“ souhlasil Pickering. „Podstatné je, že jsme zase tady na Martiniku a máme možnost opět se s vámi setkat.“

Jeho druh se mezitím sklonil, a když se opět vztyčil, ležel mu na dlani drobný balíček, ovázaný stuhou. „Domnívám se, že tohle patří vám,“ ukázal jej Bell.

Poznala v něm krabičku s perličkami, které si matka vybrala v obchodě pana Pouqueta. „Ano, musel mi vypadnout, když...“ Zarazila se. Stalo se to, když tak překotně a rozhodně ne půvabně nasedala. „Děkuji vám,“ zakoktala rozpačitě a vztáhla ruku.

Najednou se zarazila. Nebyla si jistá, zda to, co cítí, je pravda, ne jen představa. Poručík Harewood při podávání balíčku stočil palec tak šikovně, že se jím dokázal dotknout jejích prstů a pohladit je. Pohlazení trvalo jen okamžik, přesto na Bell působilo jako šlehnutí bičem. Zadržela dech a pohlédla na mladíka. Jeho usmívající se oči potvrdily, že se jí to nezdálo. Rychle ucukla rukou, ale než schovala balíček do taštičky, úsměv mu vrátila.

Matka si zřejmě ničeho nevšimla. Zato Mende, která z nich nespustila oči, nic neušlo, ale neřekla ani slovo, pouze nepatrně povytáhla obočí.

Tato černá hospodyně přišla na Estrellu ještě jako dítě. Vikomt de Frazé ji i její matku koupil na trhu otroků o několik měsíců dříve, než sem na Martinik

před lety přivedl svou choť. Z mladičké oddané služtičky se s přibývajícimi roky stala věrná a pečlivá hospodyně, která věděla snad o všem, co se na Estrelle stalo, neunikly jí ani drobné hříšky, které se některé z vikomtových dětí snažilo utajit. Všechny se bály jejího pohledu, kterým si provinilce zkoumavě prohlížela. K její cti však musely uznat, že nikdy nechodila žalovat, ať se stala svědkem čehokoli. I nyní se zdálo, že to, co právě zahlédla, si nechá pro sebe. I teď jen krátce pohlédla na svou paní, která zvala oba mladíky na návštěvu Estrelly. Pak zavřela oči a opřela si hlavu o čalounění, jako by tím chtěla naznačit, že nadšené projevy díky ji unavují.

„Škoda že už se s nimi Bastien neseťkal,“ usoudila Amandine de Frazé, sotva koleska opustila náměstí. „Myslím, že jsem neudělala chybu, když jsem je pozvala na Estrellu. Zdají se být příjemní, mají chování dokonalých anglických džentlmenů.“

Přestože Bell s matkou souhlasila, jen neznatelně přikývla, jako by jí na tom, že se s Colinem Harewoodem setká znovu, tolik nezáleželo. Zato se ozvala dosud klimbající Mende:

„Nevím, madame, co znamená chovat se jako džentl... džentl...“ Slovo, které zřejmě slyšela poprvé v životě, nedokázala zopakovat, příliš se tím však netrápila, jen mávla rukou. „Ale ten vyšší a hezčí pán se mi nepozdává. Moc bych mu nevěřila.“

Bell strnula a prsty, na nichž ještě cítila Angličanův dotek, křečovitě stiskla lem sukně.

„Je to pěkný lhář,“ pokračovala černoška. „Tvrdil, že setkání s vámi a se slečnou Isabelle byla šťastná náhoda.“

„Co jiného?“

„Viděl vás vcházet do krajkářství. Zřejmě přemluvil toho druhého pána, aby se s ním skryl v průjezdu ved-

lejšího domu, až vyjdete ven. Počkali si, až nastoupíte, a pak předstírali, že jdou náhodou kolem.“

„Ale Mende!“ zasmála se vikomtka. „To přece není nic, pro co bych měla pana Harewooda zatratit. Takovou lež mu odpustím... A moje dcera jistě také,“ dodala a pohlédla na dívku.

Bell jen pokrčila rameny, jako by nepřikládala mladíkově pravdomluvnosti žádnou váhu, avšak v duchu jásala. Colin Harewood na ni čekal, protože ji chtěl znovu vidět, a to je dobré znamení.

Kapitola druhá

Plavčík začal pomalu šplhat ze strážního koše dolů. Nemusel spěchat, námořníci vykonávali svou práci dál, stejně jako je před chvílí nevzrušilo ani jeho zvolání „pevnina na dohled“. I bez něj všichni věděli, že se blíží k francouzským břehům. Mnozí již předtím sloužili na obchodních lodích, které kotvily v některém z roussillonských přístavů, dva dokonce pocházeli přímo z Perpignanu. Vpluli do výsostných vod království, jehož obyvatelé se chovají k cizincům mírumilovně, obzvláště když jim přivázejí vyhledávané nebo očekávané zboží. Nikdo se nemusí po vylodění obávat o život – pokud se ovšem večer posilněn kalvadosem nezaplete do rvačky v některé z přístavních taveren. Tak daleko však posádka zatím nemyslela, nacvičenými pohyby skasávala plachty, měřila hloubku ponoru a neměla čas věnovat pozornost čemukoli jinému. Rachocení rumpálu a skřípění řetězu, na němž byla připoutaná kotva, se snažil překřičet drsný hlas lodi-
voda udílejícího jeden povel za druhým.

Pouze jediného muže, stojícího na kapitánském můstku, jako by se hemžení na palubě netýkalo. Opře-

ný loktem o zábradlí upíralo oči do dálky, až k zamlženému obzoru.

Plavba ke zdejšímu břehům byla nejdelší a nejvzdálenější, kterou zatím podnikl, pokud nepočítal loňskou cestu do Santa Cruz na ostrově Tenerife. Tehdy byl ještě pouhým prvním důstojníkem a lodi jménem Jižní hvězda velel kapitán Mouset, dobrý přítel jeho otce. Do té doby se Bastien de Frazé plavil většinou do Caracasu či ještě níže do různých přístavů podél jihoamerického pobřeží.

Nejprve – jako docela malý chlapec a k velké nelihosti matky – doprovázel svého otce, kterému patřily výnosné plantáže na Martiniku a kromě nich stále se rozrůstající flotila obchodních lodí. Společně s ním tak zavítal na všechny ostrovy v Karibiku, včetně Jamajky a Kuby. Brzy se ukázalo, že z Bastiena roste tělem i duší námořník. Samozřejmě se musel vzdělávat i ve vedení plantáží obklopujících jeho rodný dům Estrellu, kde žil s rodiči a mladší sestrou. Naučil se rozumět půdě, plodinám, jež se v ní pěstovaly, otec ho brávil i na některá jednání, díky nimž začal rozeznávat jemné finesy obchodování. Nejšťastnější však byl Bastien přece jenom na palubě některé z jeho lodí, kdy mu vánek čechral vlasy a chřípí mu dráždil slaný vzduch. Vikomt de Frazé pochopil, že nemá smysl, aby synovi bránil.

„Stát se v budoucnu majitelem jedné z největších karibských flotil a přitom nerozumět námořnickému řemeslu by nebylo moudré. Proto ti dovolím, abys jednou dvakrát do roka podnikl plavbu na některé z našich lodí pod vedením zkušených kapitánů. Ale zbytek času,“ dodal nesmlouvavě, když se chlapci rozzářily oči, „věnuješ Estrelle, a to zase pod mým vedením.“

Bastien horlivě přikyvoval. Udělá, co si bude otec přát, jen když bude moci strávit zbytek roku na moři.